RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 115.920 van 13 februari 2003
in de zaak A.118.438/VII-26.114

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij:
advocaat S. SAROLEA,
kantoor houdende te 1400 NIJVEL,
Rue Saint-André 5

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,

---

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Djiboutiaanse nationaliteit, op 20 maart 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 29 november 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 6 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 december 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die, loco advocaat S. SAROLEA, verschijnt voor de verzoekende partij, en van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 11 november 2001 en verklaart zich vluchteling op de volgende dag.

1.2. Op 29 november 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 februari 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> U verklaarde afkomstig te zijn uit Ali Sabieh en te behoren tot de Isa-clan, subclan Fourlabe. Samen met uw echtgenoot was u sinds oktober 1992 lid van de PRD. Uw echtgenoot bewaakte op de politiebasis in de Rue d'Arta in Djibouti-Ville het wapendepot. Op 7 december 2000 vond in Djibouti een poging tot staatsgreep plaats door het hoofd van de politie, generaal Y.Y.. Deze dag ging u uw man bezoeken op zijn politiebasis en hij vertelde u dat er geen reden tot paniek was. Drie dagen later, op l0 december, ging u hem opnieuw opzoeken op zijn basis, waar men toen het wapendepot inspecteerde. Op 20 december 2000 viel de politie 's nachts uw huis binnen. U werd verwond en uw huis werd grondig doorzocht naar wapens. Na enkele uren vertrokken de agenten met een aantal documenten. Hierna ging u tevergeefs bij verschillende politiekantoren op zoek naar uw echtgenoot. U vermoedde dat hij overleden was. In augustus 2001 circuleerden er geruchten dat Djibouti-Ville door rebellen zou worden aangevallen. Op 4 augustus 2001 werd u, nadat u inging op een politieconvocatie, opgepakt en gedurende twee dagen ondervraagd en mishandeld. Op 23 september 2001 werd u opnieuw uitgenodigd op het politiekantoor, na een ondervraging kon u opnieuw beschikken. Nadat u op 29 september 2001 een nieuwe uitnodiging ontving om u bij het gerecht aan te bieden, besloot u te vluchten. Op 1 oktober 2001 vertrok u naar Addis Abeba (Ethiopië). Op 10 november 2001 reisde u via Duitsland naar België, waar u de volgende dag aankwam en nog een dag later een asielaanvraag indiende.
> Er moet worden vastgesteld dat sterk uiteenlopende verklaringen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in sterke mate ondergraven. Zo blijkt uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 27 november 2001, punt 42) dat uw echtgenoot op 8 december 2000 werd gearresteerd op verdenking van het verdelen van wapens aan de coupplegers. Na een eerste politie-inval in uw woning op

20 december 2000 kreeg u nog meerdere onaangekondigde huisbezoeken van de politie, soms midden in de nacht. Tegenover het Commissariaat-generaal stelde u daarentegen dat u uw man het laatst gezien had op 10 december 2000 (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p.1) en dat hij toen gewoon aan het werk was (p.5). U stelde uitdrukkelijk dat hij niet gearresteerd was en dat hij misschien gevlucht was, maar dat u er uiteindelijk geen idee van had (p.7). U maakte geen gewag van verschillende politie-invallen en op de uitdrukkelijke vraag hoeveel maal politieagenten uw huis bezochten, stelde u dat dit driemaal het geval was, de vooraf beschreven inval en twee latere bezoeken om persoonlijk de convocaties te overhandigen (p. 111). Met betrekking tot deze neergelegde convocaties dient overigens te worden gesteld dat de authenticiteit van deze stukken geenszins kan gegarandeerd worden. Op geen van beide politieconvocaties (dd. 1 augustus 2001 en 20 september 2001) staat aangeduid of het een enquête judiciaire dan wel administrative betrof, noch waar u zich diende aan te melden. De oproeping van het Parquet du Procureur de la République (dd. 29 september 2001) vermeldt evenmin waarvoor u diende te verschijnen en doet als zodanig geen afbreuk aan voorgaande beschouwingen.

Voorts verklaarde u tijdens het onderhoud in dringend beroep dat uw vervolgingsvrees enkel gebaseerd was op de feiten in verband met uw echtgenoot en niet op uw lidmaatschap van de PRD. Overigens legde u wel een niet te authentificeren PRD-lidkaart (N/02002346) neer, maar kende u niet de betekenis van de afkorting (p. 11, 2).

Bovendien kan uw ware reisweg, bij gebrek aan geldige documenten terzake, niet worden nagegaan. Uw identiteit en nationaliteit worden niet betwist, niettegenstaande de kopie van uw identiteitskaart, geplastificeerd als betrof het een origineel document, evenmin te authentificeren valt. Het medisch attest (afgeleverd door Dr. C. V., dd. 20 december 2001) doet geen afbreuk aan het voorgaande vermits dit attest opgesteld is op basis van uw eigen verklaringen en enkel wijst op de mogelijkheid dat de beschreven letsels hun oorsprong vinden in de door u beschreven gebeurtenissen. De verschillende door u neergelegde internetartikels doen evenmin afbreuk aan het bovenstaande vermits deze over algemene informatie handelen en niet over u of uw echtgenoot.

Ten slotte bevat uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.".

2.1. Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Eerste en enige middel: manifest gebrek aan motivering wat een schending uitmaakt van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen in combinatie met een schending van het artikel 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat tegenstrijdige verklaringen in sterke mate de geloofwaardigheid van het relaas van de eiseres zouden ondermijnen;

Overwegende dat de motivering van de bestreden beslissing kan onderverdeeld worden in drie onderdelen, zodat dit middel ook wordt onderverdeeld in drie onderdelen

1. Eerste onderdeel: Wat betreft het lot van de echtgenoot van de eiseres en de invallen door de politie.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de eiseres op de Dienst Vreemdelingenzaken zou gesteld hebben dat haar echtgenoot op 8 december 2000 werd gearresteerd op verdenking van het verdelen van wapens aan de coupplegers en dat ze na een eerste politie-inval nog meerdere onaangekondigde huisbezoeken kreeg van de politie, soms midden in de nacht, terwijl de eiseres tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal zou gesteld hebben dat ze haar echtgenoot voor de laatste keer op 10 december 2000 zou gezien hebben en dat hij toen gewoon aan het werk was;

Dat de bestreden beslissing ook aan de eiseres verwijt dat ze op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat haar echtgenoot niet gearresteerd was en dat hij misschien gevlucht was, maar er uiteindelijk geen idee van had;

Dat aan de eiseres ook wordt tegengeworpen dat ze op het Commissariaat-generaal geen gewag zou gemaakt hebben van verschillende politie-invallen en dat ze op de uitdrukkelijke vraag hoeveel maal politieagenten haar huis bezochten, stelde dat dit driemaal was, de vooraf beschreven inval en twee latere bezoeken om persoonlijk de convocaties te overhandigen;

Dat er de nadruk moet op gelegd worden dat de eiseres van gevorderde leeftijd is en traumatiserende gebeurtenissen heeft ondergaan, zoals mishandelingen en het verlies van haar echtgenoot;

Dat het medisch centrum "EXIL" een uiterst gedetailleerd medisch attest heeft opgemaakt dat de verschillende littekens van de eiseres beschrijft, met de bevestiging dat de aard van de littekens de verklaringen van de eiseres bevestigen wat betreft de oorsprong ervan (stuk 2);

Dat de eiseres door de traumatiserende gebeurtenissen soms moeite heeft met het precies dateren van gebeurtenissen;

Dat betreffende de datum waarop ze haar echtgenoot voor het laatst heeft gezien, er blijkbaar een kleine vergissing is gebeurd door de eiseres op het Commissariaat-generaal in de precieze datering van de dag waarop ze haar echtgenoot voor het laatst heeft gezien, maar dat ze eveneens op duidelijke wijze heeft verklaard dat ze haar echtgenoot voor het laatst heeft gezien één dag na de couppoging (zie verhoorverslag CGVS, p. 1);

Dat de eiseres zich echter vergiste in de precieze datering van die gebeurtenissen en omdat ze verkeerdelijk aangaf dat de couppoging plaatshad op 9 december 2000, verklaarde ze daarop dat ze haar echtgenoot de dag daarna, dus de tiende december voor het laatst had gezien;

Dat uit het verhoorverslag echter duidelijk bleek dat de eiseres nog zeer goed wist dat ze haar echtgenoot de dag na de couppoging voor het laatst had gezien, zodat het aan de tweede verwerende partij toekwam om haar het voordeel van de twijfel te geven op dit punt;

Dat de beweerde tegenstrijdigheid in de verklaringen van de eiseres, die wordt weerhouden door de bestreden beslissing, op dit punt niet op eenduidige en ondubbelzinnige wijze kan worden vastgesteld op basis van het administratief dossier, nu ze verklaarde dat ze haar echtgenoot voor het laatst had gezien op de dag na de couppoging;

Dat de couppoging in werkelijkheid op 7 december 2000 plaatsvond en de eiseres dus haar echtgenoot voor het laatst heeft gezien op 8 december 2000, zoals ze dit trouwens ook verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verhoorverslag DVZ, vraag 42, p. 12);

Dat het aan de Commissaris-generaal toekwam om te oordelen dat de vergissing door de eiseres begaan tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal betreffende de precieze datering moest worden gerelativeerd, gelet op de eenduidige verklaringen van de eiseres op dit punt, waaruit blijkt dat ze bij elk verhoor heeft verklaard dat ze haar echtgenoot voor het laatst heeft gezien op de dag die de couppoging volgde, nu dit blijkt 8 december 2000 te zijn;

Dat de beweerde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van de eiseres niet op eenduidige en onbetwistbare wijze kan worden vastgesteld op basis van het administratief dossier en dat het in ieder geval gaat om een beweerde tegenstrijdigheid die niet als beslissend kan worden beschouwd of als een element dat op belangrijke wijze de geloofwaardigheid van het relaas van de eiseres zou ondermijnen;

Dat de eiseres ook effectief niet weet wat er met haar echtgenoot is gebeurd, zoals ze dat op het Commissariaat-generaal verklaarde (zie verhoorverslag CGVS, p. 1 en 4);

Dat de eiseres dus niet echt weet of hij nu gearresteerd is of niet, maar de politie die een inval deed in haar woning beweerde dat haar echtgenoot niet was gearresteerd, maar dat hij was gevlucht uit de basis (zie verhoorverslag CGVS, p. 4);

Dat de eiseres eerst vermoedde dat haar echtgenoot was gearresteerd, omdat ze geen nieuws meer van hem had en geen enkele informatie kreeg toen ze navraag ging doen op de verschillende politiekantoren;

Dat ze na de inval door de politie in haar woning nog sterker is beginnen twijfelen aan wat er zou kunnen gebeurd zijn met haar echtgenoot, nu de politie beweerde dat hij niet was gearresteerd, maar wel gevlucht;

Dat de eiseres trouwens ook op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat de politie die een inval deed in haar woning beweerde dat haar echtgenoot was ontsnapt (zie verhoorverslag DVZ, vraag 42, p. 12);

Dat de verklaringen van de eiseres dus coherent zijn en er rekening moet mee gehouden worden dat de eiseres gedurende de eerste dagen na de verdwijning van haar echtgenoot in de grootste onzekerheid leefde omtrent zijn lot, wat daarna eigenlijk ook al niet beter werd;

Dat de eiseres enkel indirecte informatie heeft over wat er is gebeurd met haar echtgenoot en die komt dan nog van de regeringsoverheden die haar zelf hebben vervolgd en mishandeld, zodat haar het voordeel van de twijfel moet gegeven worden op dit punt;

Dat de eiseres vermoedt dat haar echtgenoot dood is, maar dat ze daar natuurlijk geen objectieve bevestiging van heeft;

Dat er aan de eiseres niet kan verweten worden dat ze uiting heeft gegeven aan haar twijfels en aan de verschillende scenario's die er zich zouden kunnen hebben voorgedaan en dat deze elementen bezwaarlijk als tegenstrijdige verklaringen kunnen worden beschouwd, nu ze zelf onzekere en tegenstrijdige informatie, vrees en verwachtingen heeft;

Dat om die redenen de bestreden beslissing een manifest inadequate en gebrekkige motivering vertoont op dit punt door een bepaalde interpretatie aan de verklaringen van de eiseres te geven, die niet de enig mogelijke is, zodat de verwerende partij een schending begaat van de artikelen 48, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, evenals van het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;

Dat wat invallen door de politie betreft, de eiseres steeds heeft verklaard dat de politie op 20 december 2000 een inval heeft gedaan in haar woning en haar heeft mishandeld en ondervraagd en dat het huis werd doorzocht, waarna de politie nog is teruggekomen om de convocaties te overhandigen (zie verhoorverslag CGVS, p.11);

Dat de bestreden beslissing beweert dat de eiseres zou hebben verklaard dat de politie slechts drie maal zou zijn langsgekomen, maar dat dit niet zo is, blijkt uit het verhoorverslag:

"Politie kwam slechts 1 x naar huis? 3 x - één keer huis doorzocht en om de convocaties te dragen" (zie verhoorverslag CGVS, p. 11);

Dat de verklaringen van de eiseres niet op eenduidige en ondubbelzinnige wijze zijn genoteerd, maar ze heeft, vooraleer die vraag op pagina 11 werd gesteld, duidelijk uitgelegd dat de politie op 20 december 2000 het huis is binnengevallen en dat ze daarna nog drie convocaties heeft gehad (zie verhoorverslag CGVS, p. 4 en 8-9);

Dat in het licht van de voorgaande verklaringen van de eiseres het duidelijk is dat ze heeft verklaard dat de politie in totaal vier keer is langsgekomen en geen drie keer, namelijk één keer op 20 december 2000 en nog eens drie keer om de convocaties te overhandigen;

Dat de bestreden beslissing om die redenen een manifest gebrekkige motivering vertoont, in strijd met de artikelen 48, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen evenals van het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;

2. Tweede onderdeel: Wat betreft de twijfels over de authenticiteit van de convocaties.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de authenticiteit van de voorgelegde convocaties geenszins zou kunnen gegarandeerd worden, nu op geen van de beide politieconvocaties staat aangeduid of het een enquête judiciaire dan wel administrative betrof, noch waar ze zich diende aan te melden;

Dat de bestreden beslissing eveneens het feit aanhaalt dat de oproeping van het Parquet du Procureur de la Republique (dd. 29 september 2001) niet vermeldt waarvoor de eiseres diende te verschijnen en als zodanig geen afbreuk doet aan de voorgaande beschouwingen;

Dat de Raad van State er al aan heeft herinnerd dat een motivering van een bevestigende beslissing van weigering van verblijf zich moet steunen op ontegensprekelijk vast te stellen tegenstrijdigheden in de verklaringen van de betrokkene en dat twijfels betreffende bepaalde punten niet volstaan om een asielaanvraag af te wijzen vanaf het stadium van de ontvankelijkheid;

Dat de bestreden beslissing twijfelt aan de authenticiteit van de voorgelegde convocaties, maar zich daarbij niet steunt op concrete en objectieve informatie die bevestigt dat het type van convocaties die de eiseres voorlegt aan de vormvoorwaarden moet voldoen, zoals die zijn beschreven in de bestreden beslissing (namelijk vermelden van de plaats van oproeping en motief ervan);

Dat de Raad van State in staat moet worden gesteld om zijn controleopdracht uit te voeren op de motivering van de bestreden beslissing, doordat de Commissaris-generaal verplicht is de bronnen aan te geven waarop hij zich baseert om tot de conclusie te komen dat de voorgelegde convocaties niet authentiek zouden zijn;

Dat de bestreden beslissing geen dergelijke informatiebronnen aanhaalt in haar motivering, zodat de doelstelling van de formele motiveringsvereiste niet is bereikt, namelijk aan de betrokkene de redenen van de bestreden beslissing te kennen geven;

Dat het misschien een formaliteitsvereiste is in democratische landen zoals België dat op oproepingen van de politie de reden van oproeping en de plaats moet worden vermeld, maar dat dit daarom niet noodzakelijk zo is in een land zoals Djibouti en dan nog zeker niet indien het gaat om convocaties voor beweerde delicten van politieke aard;

Dat om die reden de bestreden beslissing de Raad van State niet toelaat om te verifiëren of de "twijfels" van de Commissaris-generaal omtrent de authenticiteit van de voorgelegde convocaties gegrond zijn op een objectieve basis;

Dat zelfs indien er dergelijke vormvoorschriften zouden bestaan voor convocaties in Djibouti, dit nog niet betekent dat de voorgelegde convocaties door de eiseres, geen bewijswaarde zouden hebben, nu de eiseres werd vervolgd omwille van politieke redenen en dat er wel kan worden verondersteld dat de overheden zich dan niet aan die regels houden als ze zich al niet houden aan de meest elementaire regels van de mensenrechten door de eiseres te mishandelen;

Dat het overigens manifest niet voldoende is om "twijfels" uit te drukken over een bepaald element van een asieldossier om op geldige wijze een bevestigende beslissing van weigering van verblijf te motiveren, nu deze beslissing moet gebaseerd zijn op ontegensprekelijk vast te stellen en te verifiëren tegenstrijdigheden of manifeste onwaarheden in het asielrelaas, zoals dit zou kunnen worden aangetoond door objectieve informatie;

Dat om die redenen de bestreden beslissing een manifest gebrek aan motivering vertoont, in strijd met de artikelen 48, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, evenals met het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;

3. Derde onderdeel: wat betreft de lidkaart van de eiseres van het PRD en het medisch attest van "EXIL".

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de vervolgingsvrees van de eiseres enkel is gebaseerd op de feiten in verband met haar man en niet op haar lidmaatschap van de PRD; Dat de bestreden beslissing vaststelt dat de eiseres een PRD-kaart voorlegt, die zogezegd niet te authentificeren zou zijn en dat de eiseres de betekenis van de afkorting van PRD niet kende; Dat de bestreden beslissing niet motiveert of verklaart waarom de PRD-kaart van de eiseres niet te authentificeren zou zijn, nu ze deze kaart in origineel heeft neergelegd, zodat dit ook een manifest gebrek aan motivering uitmaakt in de bestreden beslissing,

Dat er bovendien niet uit het administratief dossier blijkt dat er aan de eiseres de vraag is gesteld om de betekenis van de PRD te geven, maar dat in ieder geval de eiseres heeft verklaard dat ze enkel omwille van de feiten die haar man betreffen haar land is ontvlucht, zodat deze motivering van de bestreden beslissing helemaal niet ter zake doet en niet van die aard is om te motiveren waarom de geloofwaardigheid van de verklaringen van de eiseres ernstig in het gedrang zouden worden gebracht, nu haar lidmaatschap van de PRD helemaal geen basis is geweest van haar asielaanvraag;

Dat dit deel van de motivering dus moet worden beschouwd als niet ter zake doend om de bestreden beslissing te motiveren;

Overwegende dat de aandacht er nog moet worden op gevestigd dat de eiseres een medisch attest heeft neergelegd van "EXIL" waarin op gedetailleerde wijze haar littekens en verwondingen worden beschreven en dat de verklaringen van de eiseres worden beschouwd als overeenstemmend met de aard van de letsels (stuk 2); Dat de bestreden beslissing weigert rekening te houden met dit medisch attest en nalaat in aanmerking te nemen dat de eiseres nog steeds enorm zware fysische en psychische klachten heeft door de vervolgingen die ze heeft ondergaan, waardoor haar eveneens het voordeel van de twijfel moet worden toegekend;

Dat de bestreden beslissing, door geen rekening te houden met de bewijswaarde van dit medisch attest een manifest gebrek aan motivering vertoont, in strijd met de artikelen 48, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, evenals met het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;";

2.2. Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij haar echtgenoot voor het laatst zag op 8 december 2000, de dag van de arrestatie, terwijl zij voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij haar man het laatst gezien had op de dag na de coup die plaats had op 9 december 2000, bijgevolg op 10 december 2000, waarna verzoekster zich verbeterde en stelde dat de coup plaatsvond op 7 december 2000, maar volhield dat ze haar man het laatst had gezien op 10 december (vgl. verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, nr. 42, en nota's Commissariaat-generaal, p. 1); dat zij verder in het interview voor het Commissariaat-generaal (p. 5) nogmaals verklaarde dat de coup plaatsvond op 7 december en dat ze haar man het laatst had gezien op 10 december 2000; dat de vaststelling dat verzoeksters verklaringen uiteenlopend zijn, niet kennelijk onredelijk is; dat verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar echtgenoot op 8 december 2000 werd gearresteerd op verdenking van het verdelen van wapens aan de coupplegers; dat zij vervolgens verklaarde dat de politie haar op 20 december bezocht om te vragen waar haar man was omdat deze ontsnapt was (vragenlijst DVZ, nr. 42); dat zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar echtgenoot niet gearresteerd was en dat de politie haar zei dat hij samen met andere officieren en de wapens uit de basis was gevlucht (nota's CGVS, p. 7); dat verzoekster derhalve niet kan aantonen dat haar verklaringen coherent zijn; dat ook de vermelding dat de politie vier maal, daarna weer drie maal langskwam, wederom een element is dat bij het beoordelen van verzoeksters geheel asielrelaas, in rekening kan worden gebracht; dat, wat het tweede onderdeel betreft, uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de convocaties niet vermelden of het een gerechtelijke dan wel een administratieve zaak betreft, noch waar verzoekster zich moet aanmelden; dat niet op basis van dit enkel element tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag wordt besloten, maar dat dit dient te worden samengelezen met de andere motieven; dat, wat het derde onderdeel betreft, er in de bestreden beslissing werd gesteld dat zij haar vrees enkel steunde op de feiten in verband met haar echtgenoot, en dat verzoekster weliswaar een lidkaart van de PRD neerlegde, doch de betekenis van deze afkorting niet kende; dat dit echter in de bestreden beslissing slechts als een overtollig motief wordt aangemerkt; dat met betrekking tot verzoeksters medisch attest, enkel wordt gesteld dat het niet van aard is de voorafgaande vaststellingen betreffende verzoeksters

geloofwaardigheid te wijzigen, aangezien dit attest op aanvraag werd opgesteld en enkel wijst op de mogelijkheid dat de beschreven letsels hun oorsprong vinden in de door verzoekster beschreven gebeurtenissen; dat derhalve verzoekster niet aantoont dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden noch dat de motivering van de bestreden beslissing ondeugdelijk zou zijn; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien februari tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

C. VERHAERT. **M.-R. BRACKE.**